

Om Urnebegravelser.

Ganske naturligt har det Nye, som Urnebegravelsen repræsenterer, i den gamle Kirkegaardstradition og Begravelsespraksis maatte byde paa visse Problemer, som ikke straks har kunnet løses. Under en vis Famlen og ikke uden Gnidninger er der vandret fremad imod en mere bestemt Praksis, og bl. a. herigennem har det skullet vise sig, om Ligbrændingen, der i Tilintetgørelsesmotivet rummer et meget radikalt Moment og er et absolut Brud paa det gængse, ogsaa med Hensyn til Opbevaringen af de jordiske Rester, skulde betyde et Brud. Saaledes skulde det navnlig klares, hvorvidt den romanske Metode med Opbevaring af Urner i Murværker (Urnemure, Kolumbarier o. l.) skulde sejre over den nordiske Jordfæstelsesform, eller om begge Metoder skulde bruges sideordnet og efter frit Valg fra de bestemmende Familier. Og det kan allerede nu siges, at den Tendens, der i Ligbrændingens første Periode pegede henimod, at den romanske Form skulde sejre, nu saa afgjort er brudt, og at man vender tilbage til den nordiske Jordfæstelse, saaledes at ubrændte og brændte Lig begge sættes i Jorden. Hvorvel de i tidligere og senere Aar opførte Urnemure og Kolumbarier naturligvis bestandig benyttes og navnlig paa Grund af den Skønhed, der er ved visse af dem (f. Eks. Urnegaarden ved Søndermark Krematorium), har deres Tilhængere, er den procentvise Benyttelse af disse i afgjort Dalen. Efter at have været højere oppe i Ligbrændingens første Tid, stod Procenten af dem, der jordfæstedes og dem, der sattes i Kolumbarier o. l., i Aarene omkring 1930 omtrent lige; men derefter er Nedgangen yderligere fortsat, og der regnes nu med, at allerhøjest 25 pCt. af Askeurnerne hensættes paa saadanne Steder, og altsaa mindst 75 pCt. jordfæstes. Man er saaledes under en ny Teknik alligevel forblevet tro imod den nordiske Jordfæstelsesform, og det maa forventes, at den procentvise Benyttelse af overjordiske Urnegemmer i Fremtiden yderligere vil dale.

Der skal ikke her redegøres for de mange Aarsager, der kan være hertil, ligesaa lidt som der er Grund til ved denne Lejlighed at redegøre for, hvad der taler for det ene og det andet, det være sig for den Enkelte og for Samfundet; der skal derimod henvises til, at denne Side af Ligbrændingssagen ganske naturligt har maattet indvirke paa Benyttelsen af de gamle Kirkegaarde og paa Indrettelsen af de nye. Spørgsmaalet om Indrettelse af Urnegrave har længe været aktuelt, og Spørgsmaalene om Betingelserne for Nedsættelse af Urner i de gamle Grave ligeledes. Som en foreløbig Løsning af de Spørgsmaal, der har været knyttet hertil, er det efter mangeaarige Forhandlinger mellem interesserede Parter, lykkedes at faa udfærdiget en Art Vejledning, der af Kirkeministeriet er tilstillet Stiftsøvrighederne som Cirkulære. Dette vil findes aftrykt paa Tillægssiderne til dette Nummer af „Vore Kirkegaarde“ og vil blive bragt som Særtryk i Foreningens Smaaskrifter Nr. 6.

